

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 65.292 van 18 maart 1997
in de zaak A. 72.020/X-7042.**

In zake : Diana Odile VANDEVELDE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. PEETERS,
kantoor houdende te LANDEN,
Brugstraat 17

tegen :

het Openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn van de gemeente LANDEN.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 12 november 1996 namens Diana VANDEVELDE werd ingediend door haar raadsman J. PEETERS, advocaat te Landen, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 september 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Landen, waarbij :

- het door Diana VANDEVELDE aangehaalde argument van "schijn van /of bewezen partijdigheid en ongelijke behandeling uit hoofde van de voorzitter en de secretaris" om de redenen vermeld in de overwegingen wordt afgewezen;
- Diana VANDEVELDE een tuchtstraf wordt opgelegd "van een schorsing van één maand vanaf de eerste kalenderdag van de maand die volgt op de maand van de werkhervatting na huidig arbeidsongeval, met inhouding van haar volledige wedde gedurende deze periode van één maand, dit laatste om reden dat de inkomsten van haar echtgenoot het bedrag van F 328.086, zijnde het jaarlijks bedrag categorie 1 van samenwonende echtgenoten, overschrijden";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien het administratief dossier;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 januari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 1997;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. PEETERS, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat J. RENIERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster wordt bij beslissing van 25 oktober 1976 van de Commissie van openbare onderstand

van Landen, met ingang van 1 november 1976, in vast verband benoemd in de betrekking van "verantwoordelijke" van het rusthuis "Oleyck" voor bejaarden te Landen.

1.2. Verzoekster stelt, zonder daarin door de verwerende partij te worden tegengesproken, dat zij sinds 1 november 1976, en "in uitvoering van haar benoeming in vast verband ... onafgebroken het ambt waargenomen (heeft) van verantwoordelijke voor het Rustoord voor Bejaarden Oleyck" en dat zij bij beslissing van 20 juni 1990 van de raad voor maatschappelijk welzijn werd belast met de functie van "dagelijkse verantwoordelijke".

1.3. Op 26 maart 1996 stelt de secretaris van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Landen over verzoekster een verslag op "inzake tucht-regeling".

In dat verslag vermeldt de secretaris vooreerst dat sinds het vierde kwartaal van het jaar 1995 regelmatig klachten werden geuit over het verdwijnen van persoonlijke zaken in het rusthuis. De klachten gingen uit van de bejaarden zelf, hun kinderen en personen die voor hen instaan, alsook van personeelsleden. De secretaris haalt enkele voorvallen aan waarbij telkens de betrokkenheid van verzoekster werd vermoed. Tevens bleken "om de haverklap" eigendommen van het rusthuis zelf te verdwijnen (bollen zeep, spuitbussen, reukgevers, badschuim, kerstbollen, voedingswaren). De meeste van de verdwenen voorwerpen zijn achter slot opgeborgen, "zodat mag aangenomen worden dat het hier om kleine diefstallen gaat, gepleegd door een personeelslid van het huis".

Vervolgens zet de secretaris de feiten uiteen die verzoekster ten laste worden gelegd : in hoofdzaak het wegnemen van een stuk lever uit de frigo dat vervolgens in verzoeksters klomp wordt teruggevonden.

De secretaris verwijst verder naar gelijkaardige feiten die zich in het verleden met andere personeelsleden hebben voorgedaan en waarvoor de betrokkenen werden gesanctioneerd (respectievelijk door een strafrechtelijke veroordeling en door een onmiddellijke verbreking van de arbeidsovereenkomst).

Hij besluit zijn verslag met een tuchtvoorstel lastens verzoekster :

"Het verdwenen goed loont niet zoveel de moeite doch het gaat om laakbare feiten, begaan door een verantwoordelijke verpleegkundige.

Derhalve ben ik de mening toegedaan dat een tuchtmaatregel van één maand schorsing aangewezen is, dit om het betrokken personeelslid in de toekomst aan te zetten tot de naleving van alle beroepsplichten".

1.4. Op 2 april 1996 neemt de raad voor maatschappelijk welzijn kennis van het verslag van de secretaris en beslist, bij geheime stemming en met algemeenheid van stemmen, ten laste van verzoekster "een tuchtdossier samen te stellen" en haar op te roepen om gehoord te worden in haar middelen van verdediging.

1.5. Met een aangetekende brief van 17 april 1996 wordt verzoekster in kennis gesteld van de ten laste gelegde feiten en wordt zij opgeroepen voor verhoor door de raad voor maatschappelijk welzijn op 7 mei 1996.

1.6. Op 6 mei 1996 dient de raadsman van verzoekster een memorie in waarin hij zijn middelen van verweer uiteenzet.

1.7. Op 7 mei 1996 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn, na verhoor van verzoekster, "gezien de complexiteit van deze materie", zelf ook een raadsman aan te stellen.

1.8. Op 4 juni 1996 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn zijn sub 1.4 vermelde beslissing van 2 april 1996 in te trekken.

De raad overweegt onder meer :

"Gelet op de memorie dd. 6.5.1996 en zijn schrijven dd. 23.5.1996, waarbij Meester J. PEETERS, Raadsman van Mevrouw VANDEVELDE opmerkingen maakt in verband met de gevoerde procedure;

Overwegende dat het aldus gelegen voorkomt zijn beslissing dd. 2.4.1996, voornoemd, in te trekken en een nieuwe beslissing te treffen".

Bij geheime stemming en met algemeenheid van stemmen wordt opnieuw beslist lastens verzoekster, met betrekking tot dezelfde feiten, "een tuchtdossier samen te stellen" en haar op te roepen voor verhoor.

1.9. Met een aangetekende brief van 13 juni 1996 wordt aan verzoekster medegedeeld dat de raad voor maatschappelijk welzijn op 4 juni 1996 beslist heeft een tuchtdossier lastens haar samen te stellen voor feiten begaan op 8 januari 1996 en dat zij wordt opgeroepen voor verhoor door de raad voor maatschappelijk welzijn op 2 juli 1996.

1.10. Op diens schriftelijke vraag zenden de secretaris en de voorzitter van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn aan de raadsman van verzoekster een afschrift van het tuchtdossier.

1.11. Op 1 juli 1996 dient de raadsman van verzoekster een memorie in waarin hij zijn middelen van verweer uiteenzet.

1.12. Op 2 juli 1996 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, door de raad voor maatschappelijk welzijn gehoord. De raadsman van verzoekster dient ter zitting nog een nota in. Het proces-verbaal van verhoor wordt "na de hoorzitting" opgesteld en op 5 juli 1996 aan verzoekster overhandigd.

1.13. Op 4 september 1996 neemt de raad voor maatschappelijk welzijn de bestreden beslissing, welke luidt als volgt :

"De Raad voor maatschappelijk welzijn,

...

Beslist, met algemeenheid van stemmen :

Het door Mevrouw D. VANDEVELDE aangehaalde argument van schijn van/of bewezen partijdigheid en ongelijke behandeling uit hoofde van de voorzitter en de secretaris om redenen vermeld in de overwegingen volledig af te wijzen

Beslist, met geheime stemming en met algemeenheid van stemmen :

Om bovenvermelde redenen aan Mevrouw D. VANDEVELDE een tuchtstraf op te leggen van een schorsing van één maand vanaf de eerste kalenderdag van de maand die volgt op de maand van de werkhervatting na huidig arbeidsongeval, met inhouding van haar volledige wedde gedurende deze periode van één maand, dit laatste om reden dat de inkomsten van haar echtgenoot het bedrag van F 328.086, zijnde het jaarlijks bedrag categorie 1 van samenwonende echtgenoten, overschrijden.

..."

1.14. Deze beslissing wordt met schrijven van 11 september 1996 aan verzoekster betekend;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoekster als eerste middel de schending inroept van de artikelen 51 en 52 van de organieke wet

van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en van artikel 317 van de Nieuwe gemeentewet, doordat de tuchtoverheid de tuchtvoordering heeft ingesteld meer dan zes maanden nadat zij kennis heeft genomen van de aan verzoekster ten laste gelegde feiten, terwijl krachtens de voornoemde wetsbepalingen de tuchtoverheid na het verloop van die termijn geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan instellen; dat zij verduidelijkt dat de raad voor maatschappelijk welzijn reeds op 9 januari 1996 kennis heeft genomen van de feiten waarvoor zij tuchtrechtelijk is gesanctioneerd, maar dat zij pas met brief van 13 juni 1996, dus meer dan zes maanden later, werd opgeroepen voor verhoor over die feiten op 2 juli 1996;

2.1.2.1. Overwegende dat krachtens de door verzoekster aangehaalde artikelen 51 en 52 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, de tuchtregeling van het gemeentepersoneel, opgenomen in Titel XIV van de Nieuwe gemeentewet, behoudens enkele bepalingen welke voor de onderhavige zaak niet relevant zijn, eveneens van toepassing is op het statutair personeel van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn; dat artikel 317 van de Nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

"De tuchtoverheid kan geen tuchtrechtelijke vervolging meer instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten.

In geval van strafrechtelijke vervolging voor dezelfde feiten, begint deze termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er geen onherroepelijke beslissing uitgesproken is of dat de strafrechtelijke procedure niet voortgezet wordt";

2.1.2.2. Overwegende dat verzoekster zich vergist wanneer zij voorhoudt dat een periode van langer dan zes maanden gelegen is tussen, enerzijds, de datum van 9 januari 1996, zijnde de dag waarop de tuchtoverheid

kennis heeft genomen van de aan verzoekster aangerekende feiten en, anderzijds, de datum van 13 juni 1996, zijnde de dag waarop aan verzoekster de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 4 juni 1996 tot "samenstelling van een tuchtdossier" lastens haar, werd betekend; dat de tijdsspanne tussen 9 januari 1996 en 13 juni 1996 vijf maanden en vier dagen omvat; dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel de schending inroept van de artikelen 51 en 52 van de O.C.M.W.-wet en van artikel 305, §1, van de Nieuwe gemeentewet, "doordat de tuchtoverheid, uitspraak doende op 04 september 1996 (...), geen uitspraak deed binnen de twee maanden na het afsluiten van het proces-verbaal van de laatste hoorzitting op 02 juli 1996, terwijl de tuchtoverheid, indien zij geen uitspraak doet binnen de voormelde termijn van twee maanden, geacht wordt af te zien van vervolging voor feiten die de betrokkene ten laste worden gelegd";

2.2.2.1. Overwegende dat artikel 305, §1, van de Nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

"De tuchtoverheid doet binnen twee maanden na het afsluiten van het proces-verbaal van de laatste hoorzitting, van afstand of van niet-verschijnen, uitspraak over de op te leggen tuchtmaatregel.

Indien geen uitspraak wordt gedaan binnen voormelde termijn, wordt de tuchtoverheid geacht af te zien van vervolging voor de feiten die betrokkene ten laste worden gelegd";

2.2.2.2. Overwegende dat het proces-verbaal van de laatste hoorzitting opgesteld werd na de hoorzitting van 2 juli 1996; dat het gedateerd is op 5 juli 1996 en op die datum aan verzoekster werd overhandigd met de vraag het na ondertekening terug te bezorgen, desgevallend met vermelding van het gemaakte voorbehoud; dat blijkens de bestreden beslissing van 4 september 1996 verzoekster

aan de vraag om het proces-verbaal terug te bezorgen, althans tot op dat ogenblik, geen gevolg heeft gegeven; dat, voor zover het desbetreffende proces-verbaal als afgesloten kan worden beschouwd, aangenomen dient te worden dat de termijn van twee maanden bedoeld in artikel 305, §1, van de Nieuwe gemeentewet geacht moet worden ten vroegste te zijn ingegaan op 5 juli 1996, datum waarop het proces-verbaal is opgesteld en overhandigd aan verzoekster, zodat de bestreden beslissing binnen de voorgeschreven termijn werd genomen; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster als derde middel de schending inroept van "het algemeen rechtsbeginsel dat in tuchtzaken de tuchtoverheid de bewijslast draagt van de feiten" die aan een personeelslid ten laste worden gelegd; dat zij stelt dat zij de feiten, zoals omschreven in de oproepingsbrief van 13 juni 1996, namelijk : diefstal van vlees of minstens de niet-toegelaten wegname van voedsel uit de frigo van de berging van het rusthuis op 8 januari 1996, alsook het niet spontaan bekend maken van deze wegname, hoewel hierover ondervraagd, altijd uitdrukkelijk heeft ontkend, dat de bestreden beslissing de beschuldigingen heeft "afgezwakt" en "geherkwalificeerd" door gewag te maken van "tekortkomingen in haar ambtsverplichtingen" en "aan de waardigheid van het ambt", doordat zij "op het spitsuur tussen 7 en 8 uur 's morgens (...) haar werk bij de bejaarden (heeft) verlaten (...)om naar de frigo in de keuken te gaan om een stuk lever te nemen" en doordat zij "zich (heeft) willen onttrekken aan deze daad door iets te verklaren dat niet waar is", dat ook deze "afgezwakte tekortkomingen" niet bewezen zijn, dat de zogenaamde verklaringen van andere personeelsleden, van een bejaarde en van een politie-officier waarvan melding wordt gemaakt in het verslag van de O.C.M.W.-secretaris, door geen enkele geschreven verklaring van betrokkenen worden bevestigd, dat evenmin ooit een genotuleerde ver-

klaring van haarzelf werd afgenomen, tenzij dan door de politie, maar die verklaring dan weer niet toegevoegd is aan het tuchtdossier;

2.3.2.1. Overwegende dat er voorafgaandelijk dient op gewezen te worden dat de tenlasteleggingen zoals ze werden geformuleerd in de bestreden beslissing in vergelijking met de aantijgingen vermeld in de oproepingsbrief, niet zijn "afgezwakt" en "geherkwalificeerd", zoals verzoekster beweert; dat in de oproepingsbrief van 13 juni 1996 de ten laste gelegde feiten als volgt werden omschreven :

- "- diefstal van vlees of minstens de niet-toegelaten wegname van voedsel uit de frigo van de berging op 8.1.1996 in het rusthuis te Landen;
- het niet spontaan bekendmaken van deze wegname, hoewel hierover ondervraagd;
- deze gedragingen komen niet overeen met uw ambt van verpleegkundige, die het voorbeeld dient te geven aan al de collega's in het rusthuis; feiten waarvan de motivering blijkt uit het bijgevoegde verslag dd. 17.4.1996";

dat de bestreden beslissing de ten laste gelegde feiten als volgt formuleert :

- "- op het spitsuur tussen 7 en 8 uur 's morgens heeft zij haar werk bij de bejaarden verlaten, tijdspanne die het drukst is voor de verpleging en verzorging van de bejaarden (aankleden, toiletgeven, eten bezorgen) om naar de frigo in de keuken te gaan om een stuk lever te nemen;
- zij heeft zich willen onttrekken aan deze daad door iets te verklaren dat niet waar is;
- deze gedragingen komen niet overeen met haar ambt van verantwoordelijke verpleegkundige, die het voorbeeld dient te geven aan al haar collega's in het rusthuis";

dat de bestreden beslissing deze tuchtfeiten verder kwalificeert als "tekortkomingen aan de ambtsverplichtingen en aan de waardigheid van het ambt"; dat de gebruikte formuleringen van de bestreden beslissing zo goed als letterlijk overeenstemmen met de bewoordingen gebruikt in het "verslag dd. 17.4.1996" waarnaar in de

oproepingsbrief van 13 juni 1996 uitdrukkelijk wordt verwezen; dat de geciteerde passages uit de oproepingsbrief van 13 juni 1996 en uit de bestreden beslissing van 4 september 1996 inhoudelijk alternatieve formuleringen van dezelfde tekortkomingen zijn; dat van een "afzwakking" of "herkwalificatie" van de tenlasteleggingen geen sprake is;

2.3.2.2. Overwegende dat verzoekster zich in haar argumentatie beperkt tot een ontkenning van wat haar ten laste wordt gelegd en tot het in vraag stellen van de in het verslag van de O.C.M.W.-secretaris vermelde verklaringen van andere personeelsleden en van de adjunct-politiecommissaris; dat daartegenover staat dat de O.C.M.W.-secretaris zelf heeft vastgesteld dat het ontvreemde stuk vlees zich in verzoeksters klomp bevond en dat verzoeksters verantwoording, gelet op de getuigenis van andere personeelsleden, niet plausibel was; dat verzoekster zelf geen enkel gegeven aanbrengt dat aannemelijk maakt dat de feiten die haar ten laste worden gelegd niet aan de werkelijkheid beantwoorden; dat zij er evenmin bij de tuchtoverheid op heeft aangedrongen om geconfronteerd te worden met de voor haar belastende getuigen; dat verzoeksters verwijt dat haar eigen verklaring aan de politie niet in het tuchtdossier is opgenomen, niet ter zake doet; dat niets haar heeft belet haar uitleg aan de politie ook aan de raad voor maatschappelijk welzijn kenbaar te maken; dat indien zij dat niet heeft gedaan, zij dit niet aan de tuchtoverheid kan verwijten; dat het derde middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoekster als vierde middel de schending inroept van de artikelen 51 en 52 van de O.C.M.W.-wet en van artikel 282 van de Nieuwe gemeentewet, doordat de tuchtoverheid ervan uitgaat dat de ten laste gelegde feiten tekortkomingen inhouden aan de ambtsverplichtingen en de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen, terwijl die feiten

geen strafbare feiten zijn in de zin van artikel 282 van de Nieuwe gemeentewet;

2.4.2. Overwegende dat artikel 282 van de Nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

"De tuchtstraffen vermeld in artikel 283 kunnen opgelegd worden wegens :

- 1° tekortkomingen aan de beroepsplichten;
- 2° handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen;
- 3° (...)"

dat het evident is dat het verlaten van de dienst voor het, zonder toestemming, wegnemen, voor eigen gebruik van goederen die toebehoren aan de werkgever, door de tuchtoverheid kunnen worden gekwalificeerd als een "tekortkoming aan de beroepsplichten" en als een "handeling die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengt", zoals bedoeld in artikel 282, 1° en 2°, van de Nieuwe gemeentewet; dat het vierde middel niet ernstig is;

2.5.1. Overwegende dat verzoekster als vijfde middel de schending inroept van artikel 458 van het Strafwetboek, artikel 125 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken en van "artikel 167 van de wet van 11 februari 1986 op de gemeentepolitie"; dat zij stelt dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat een kopie van een proces-verbaal van de politie van Landen betreffende de zaak deel uitmaakt van haar tuchtdossier, dat ook de tekst van de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar vaststellingen van de politie van Landen en bovendien vermeldt dat de tekst van een officieel proces-verbaal werd "genoteerd", dat, aangezien de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel aan het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Landen geen toestemming heeft gegeven om inlichtingen uit het strafrechtelijk vooronderzoek te ontvangen, de opgelegde tuchtmaatregel, die steunt op

onwettig ingezamelde materiële bewijselementen niet wettig tot stand is gekomen;

2.5.2.1. Overwegende dat artikel 458 van het Strafwetboek luidt als volgt :

"Geneesheren, heilkundigen, officieren van gezondheid, apothekers, vroedvrouwen en alle andere personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen worden om in rechte of voor een parlementaire onderzoekscommissie getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet hen verplicht die geheimen bekend te maken, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd frank tot vijfhonderd frank";

dat artikel 125 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bepaalt :

"In criminele, correctionele en politiezaken en in tuchtzaken mag geen uitgifte of afschrift der akten van onderzoek en rechtspleging worden afgeleverd zonder uitdrukkelijke machtiging van de procureur-generaal bij het Hof van beroep of de auditeur-generaal. Op haar verzoek echter wordt aan partijen een uitgifte van de klacht, de aangifte, de bevelschriften en de vonnissen verstrekt.

De kosten van al deze uitgiften of afschriften zijn ten laste van degene die ze aanvragen";

dat artikel 167 van de gemeentewet, ingevoegd door de wet van 11 februari 1986 op de gemeentepolitie, de opdrachten van gerechtelijke politie van de gemeentepolitie vaststelde; dat de bedoelde bepaling evenwel opgeheven werd door de wet van 26 mei 1989 tot bekrachtiging van het koninklijk besluit van 24 juni 1988 tot codificatie van de gemeentewet onder het opschrift "Nieuwe gemeentewet"; dat de opdrachten van gerechtelijke politie van de gemeentepolitie thans worden bepaald door artikel 15 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt dat luidt als volgt :

"Bij het vervullen van hun opdrachten van gerechtelijke politie, hebben de rijkswacht, de gemeente-

politie en de gerechtelijke politie bij de parketten als taak :

1° de misdaden, de wanbedrijven en de overtredingen op te sporen, de bewijzen ervan te verzamelen, daarvan kennis te geven aan de bevoegde overheden, de daders ervan te vatten, aan te houden en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheid, op de wijze en in de vormen bepaald door de wet;

2° de personen in wier aanhouding door de wet wordt voorzien, op te sporen, te vatten, aan te houden en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheden;

3° de voorwerpen waarvan de inbeslagneming voorgeschreven is, op te sporen, in beslag te nemen en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheden;

4° het verslag van hun opdrachten en de inlichtingen die zij naar aanleiding ervan hebben ingewonnen aan de bevoegde overheden te bezorgen";

2.5.2.2. Overwegende dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, in het tuchtdossier geen enkel stuk is opgenomen dat afkomstig is uit het dossier van het strafrechtelijk vooronderzoek; dat de O.C.M.W.-secretaris weliswaar een met de hand geschreven stuk bijgevoegd heeft waarin de verklaringen zouden zijn vermeld die hij aan de politie heeft afgelegd; dat het evident is dat de secretaris die verklaringen ten aanzien van de tucht-overheid kan herhalen zonder daardoor afbreuk te doen aan het geheim karakter van het strafrechtelijk vooronderzoek; dat evenmin valt in te zien hoe de overweging van de bestreden beslissing dat "deze feiten onverstoortbaar bewezen zijn en vastgesteld door de secretaris en andere personeelsleden van het rusthuis eveneens door de Heer Chr. SIMONS, adjunct-politiecommissaris en dat aangifte gedaan werd aan de politie van Landen en dat bij de redactie van het proces-verbaal de tekst hiervan schriftelijk door de secretaris werd genoteerd", het geheim karakter van het strafrechtelijk vooronderzoek dat door de gerechtelijke overheden wordt gevoerd, in het gedrang zou brengen; dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met schending van de hoger aangehaalde wette-

lijke en reglementaire bepalingen; dat het vijfde middel niet ernstig is;

2.6.1. Overwegende dat verzoekster als zesde middel de schending inroept van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, doordat de tuchtoverheid haar beslissing van 4 juni 1996 noch materieel, noch formeel op afdoende wijze heeft gemotiveerd en aan verzoekster geen motieven heeft meegedeeld op grond waarvan een tuchtdossier lastens haar werd samengesteld, terwijl, luidens de ingeroepen bepalingen, elke administratieve rechtshandeling met individuele draagwijdte, zelfs al betreft het slechts de aanleg van een tuchtdossier, op afdoende wijze formeel en materieel moet gemotiveerd zijn en de voorafgaande mededeling van de motieven nodig is om zich met kennis van zaken te kunnen verdedigen;

2.6.2. Overwegende dat het middel zowel in rechte als in feite faalt; dat de beslissing van 4 juni 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn tot samenstelling van een tuchtdossier lastens verzoekster en tot oproeping van verzoekster voor een verhoor, een louter voorbereidende maatregel is die in hoofde van verzoekster geen enkel definitief rechtsgevolg doet ontstaan, zodat zij niet onderworpen is aan de verplichting tot uitdrukkelijke formele motivering opgelegd door de voornoemde wettelijke en decretale bepalingen; dat, wat de verplichting tot materiële motivering betreft, de verwijzing van de bedoelde beslissing van 4 juni 1996 naar het verslag van de secretaris van 26 maart 1996 en de verwijzing van de schriftelijke betekening van die beslissing aan verzoekster naar het bijgevoegde verslag van 17 april 1996 er geen enkele twijfel laten over bestaan dat de feiten die op 8 januari 1996 in hoofde

van verzoekster werden vastgesteld het motief vormen van de beslissing van de raad tot samenstelling van een tuchtdossier lastens verzoekster; dat het zesde middel niet ernstig is;

2.7.1. Overwegende dat verzoekster als zevende middel de schending inroept van artikel 287, §1, van de Nieuwe gemeentewet, van "de plicht tot onpartijdigheid en tot gelijke behandeling als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur"; dat zij meent in hoofde van de O.C.M.W.-secretaris partijdigheid te ontwaren doordat de secretaris in zijn verslag van 26 maart 1996 niet vermeld heeft dat verzoekster al meer dan 20 jaar in dienst was en haar taak steeds naar behoren heeft uitgeoefend, hij in zijn verslag verwees naar feiten die dateren van het laatste kwartaal van 1995, terwijl verzoekster zich enkel moest verweren voor feiten die plaatsvonden op 8 januari 1996, dat daardoor de secretaris aan "stemmingmakerij" deed, dat zij zich de vraag stelt waarom de secretaris klacht moest indienen bij de politie, de secretaris naliet verzoeksters verklaring aan de politie toe te voegen aan het tuchtdossier, de secretaris en de voorzitter van het O.C.M.W. verzoekster in de oproepingsbrief van 13 juni 1996 ten onrechte lieten weten dat de raad op 4 juni 1996 besliste een tuchtmaatregel te overwegen en het bijgevoegde "verslag van 17 april 1996" nooit door de raad werd goedgekeurd; dat zij aan de O.C.M.W.-voorzitter verwijt analoge problemen met personeelsleden niet op dezelfde wijze te hebben behandeld, dat in vroegere gevallen er namelijk geen "beroep werd gedaan" op de politie van Landen, "zodat er duidelijk sprake is van een onderscheiden behandeling";

2.7.2. Overwegende dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de O.C.M.W.-secretaris en de O.C.M.W.-voorzitter partijdig zouden zijn geweest of het gelijkheidsbeginsel zouden hebben geschonden; dat de

secretaris geenszins verplicht was in zijn verslag over de tuchtfeiten te vermelden dat verzoekster al meer dan 20 jaar dienst had; dat indien verzoekster dit gegeven relevant achtte voor de beoordeling van haar zaak, zijzelf tijdens haar verhoor door de tuchtoverheid aan haar staat van dienst had kunnen herinneren; dat de secretaris weliswaar in zijn verslag gewag heeft gemaakt van ontvreemdingen die in het laatste kwartaal van 1995 hebben plaatsgehad, maar hij er uitdrukkelijk aan toegevoegd heeft dat ondanks vermoedens, niet is bewezen dat verzoekster daarbij betrokken is geweest; dat zijn tuchtvoorstel uitsluitend gebaseerd is op de tuchtfeiten die op 8 januari 1996 in hoofde van verzoekster werden vastgesteld; dat overigens ook niet uit de bestreden beslissing van 4 september 1996 blijkt dat de tuchtoverheid bij de beoordeling van verzoeksters tuchtdossier niet bewezen feiten uit het verleden in rekening zou hebben gebracht; dat krachtens artikel 29 van het wetboek van strafvordering de secretaris verplicht is om van (een misdaad of) een wanbedrijf waarvan hij in de uitoefening van zijn functie kennis krijgt, bericht te geven aan de procureur des Konings; dat de secretaris niet over de verklaringen van verzoekster aan de politie beschikte, zodat ze niet aan het tuchtdossier konden worden toegevoegd; dat verzoekster evenwel volkomen vrij was om die verklaringen tijdens het verhoor door de tuchtoverheid te herhalen; dat de secretaris en de voorzitter uit de beslissing van 4 juni 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn tot samenstelling van een tuchtdossier lastens verzoekster en tot oproeping van verzoekster voor een verhoor, terecht hebben afgeleid dat de raad lastens verzoekster een tuchtsanctie overwoog; dat anders de beslissing van de raad zinledig was geweest; dat de raad bovendien uitdrukkelijk overwoog : "Vaststellende dat derhalve de Raad overweegt een tuchtstraf op te leggen"; dat het "verslag van 17 april 1996" geenszins de formele goedkeuring van de raad voor maatschappelijk welzijn diende te verkrijgen, zoals ver-

zoekster ten onrechte beweert; dat de vraag of de O.C.M.W.-voorzitter in vroegere gelijkaardige gevallen ook een "beroep heeft gedaan" op de politie van Landen ten dezen niet ter zake is, want volkomen vreemd is aan de thans lastens verzoekster gevoerde tuchtprocedure; dat het zevende middel niet ernstig is;

2.8.1. Overwegende dat verzoekster als achtste middel de schending inroept van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur gevormd door de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat (zij) mocht hebben na de intrekking van de beslissing van 2 april 1996"; dat zij stelt dat haar vertrouwen, alsook de rechtszekerheid werden gekrenkt, doordat de tuchtoverheid bij het nemen van de bestreden beslissing nog rekening heeft gehouden met stukken die in uitvoering van de ingetrokken beslissing van 2 april 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn werden opgesteld, zoals bijvoorbeeld het verslag van 17 april 1996 over de tuchtfeiten en de beslissing van de raad van 7 mei 1996, terwijl ingevolge de intrekking van de beslissing van 2 april 1996, deze beslissing en haar gevolgakten geacht moeten worden te zijn "verdwenen";

2.8.2. Overwegende dat de beslissing van 2 april 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn tot samenstelling van een tuchtdossier lastens verzoekster, ingetrokken werd op 4 juni 1996, waardoor zijzelf en haar gevolgen met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer werden gewist; dat niets evenwel belet dat de raad voor maatschappelijk welzijn, na het nemen van een nieuwe beslissing tot het samenstellen van een tuchtdossier op grond van dezelfde feiten, verwijst naar een verslag dat (mogelijk) ingevolge de inmiddels ingetrokken beslissing van 2 april 1996 werd opgesteld, om op die manier aan verzoekster te laten weten welke feiten haar ten laste worden gelegd; dat in dit verband kan worden gewezen op de werkelijke draagwijdte van de

beslissing van 4 juni 1996; dat deze kennelijk geen ander oogmerk had dan de reeds ingeleide tuchtprocedure te hernemen vanuit de bekommernis desgevallend gemaakte procedurefouten recht te zetten; dat in deze zienswijze rechtmatig gebruik kon worden gemaakt van het verslag van 17 april 1996 waarin verzoeksters tekortkomingen worden beschreven; dat verzoekster voor het overige geenszins aantoont op welke andere gevolgakten van de ingetrokken beslissing van 2 april 1996 de bestreden beslissing zou gesteund zijn; dat de beslissing van 7 mei 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn tot aanstelling van een raadsman nog in het tuchtdossier is opgenomen, slechts een informatieve waarde heeft, maar geen enkele relevantie heeft voor de inhoud van de bestreden beslissing; dat het achtste middel niet ernstig is;

2.9.1. Overwegende dat verzoekster als negende middel de schending inroept van artikel 458 van het Strafwetboek en van de geheimhoudingsplicht ex artikel 36, tweede lid, en artikel 50 van de O.C.M.W.-wet; dat zij uit de stukken van het tuchtdossier afleidt dat in de loop van de tuchtprocedure, op verzoek van de tuchtoverheid, derden op de hoogte werden gebracht van de feiten die zich op 8 januari 1996 hebben afgespeeld, alsook van het feit dat lastens verzoekster een tuchtprocedure werd gevoerd; dat zij met name verwijst naar stuk 10 van het tuchtdossier; dat zij stelt dat aldus afbreuk werd gedaan aan het geheim karakter van de tuchtprocedure en de voornoemde wetsbepalingen werden geschonden;

2.9.2.1. Overwegende dat artikel 458 van het Strafwetboek luidt als volgt :

"Geneesheren, heelkundigen, officieren van gezondheid, apothekers, vroedvrouwen en alle andere personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en

deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen worden om in rechte of voor een parlementaire onderzoekscommissie getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet hen verplicht die geheimen bekend te maken, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd frank tot vijfhonderd frank";

dat artikel 36, tweede lid, van de O.C.M.W.-wet bepaalt :

"De leden van de raad, alsmede alle andere personen, die krachtens de wet de vergaderingen van de raad, het vast bureau en de bijzondere comités bijwonen, zijn tot geheimhouding verplicht";

dat artikel 50 van de O.C.M.W.-wet hieraan toevoegt :

"De bepalingen van artikel 36, tweede lid, en van (...) zijn mede van toepassing op de personeelsleden van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn";

2.9.2.2. Overwegende dat het stuk nr. 10 van het tuchtdossier waar verzoekster naar verwijst om aan te tonen dat de hoger aangehaalde wettelijke bepalingen door de tuchtoverheid werden miskend, het schrijven van 13 mei 1996 van de secretaris en de voorzitter van het O.C.M.W. aan Meester RENIERS betreft waarbij zij meedelen dat de raad heeft beslist hem als raadsman aan te stellen ten einde bijstand te verlenen in de afwikkeling van de tuchtprocedure die lastens verzoekster werd ingesteld; dat het evident is dat de raad zich bij het voeren van een tuchtprocedure tegen een personeelslid kan laten bijstaan door een raadsman die dan kennis kan krijgen van de stukken van het tuchtdossier, zonder dat daardoor de door verzoekster ingeroepen wetsbepalingen worden geschonden; dat het negende middel niet ernstig is;

2.10.1. Overwegende dat verzoekster als tiende middel de schending inroept van artikel 303, tweede lid, van de Nieuwe gemeentewet, doordat aan haar verzoek om het proces-verbaal van verhoor staande de

vergadering van 2 juli 1996 op te maken, zonder de minste reden, geen gevolg werd gegeven;

2.10.2.1. Overwegende dat artikel 303, eerste, tweede en derde lid, van de Nieuwe gemeentewet bepaalt :

"Van de hoorzitting wordt een proces-verbaal opgemaakt, dat getrouw de verklaringen van de gehoorde weergeeft.

Indien het proces-verbaal op het einde van de hoorzitting wordt opgemaakt, wordt er onmiddellijk voorlezing van gedaan en wordt de betrokkene verzocht het te ondertekenen.

Indien het proces-verbaal na de hoorzitting wordt opgemaakt, wordt het binnen acht dagen na de hoorzitting aan de betrokkene medegedeeld met verzoek het te ondertekenen";

2.10.2.2. Overwegende dat de geciteerde bepalingen aan de tuchtoverheid de keuze laten om het proces-verbaal van verhoor hetzij op het einde van de hoorzitting, hetzij na de hoorzitting op te maken; dat deze beslissing discretionair is; dat zij geen rechtsgevolgen teweeg brengt, zodat ze niet onderworpen is aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat de wet overigens aan verzoekster toelaat voorbehoud te maken bij het proces-verbaal dat haar voor ondertekening werd voorgelegd; dat blijkens de bestreden beslissing verzoekster van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt; dat het tiende middel niet ernstig is;

2.11.1. Overwegende dat verzoekster als elfde middel de schending inroept van het evenredigheidsbeginsel, doordat haar twee zware tuchtstraffen worden opgelegd die niet in verhouding staan tot de tekortkomingen die haar ten laste worden gelegd en die, naar haar oordeel, in de bestreden beslissing anders (en "afgezwakt") zijn gekwalificeerd dan in de oproepingsbrief;

2.11.2. Overwegende dat verzoekster zich vergist wanneer zij voorhoudt dat haar twee tuchtstraffen zijn opgelegd, zoals zal blijken sub 2.12.2.2., alsook wanneer zij beweert dat de haar ten laste gelegde feiten lichter zijn gekwalificeerd in de bestreden beslissing dan in de oproepingsbrief, zoals gebleken is sub 2.3.2.1.; dat de Raad van State bij de beoordeling van de evenredigheid van de opgelegde tuchtsanctie ten aanzien van de ten laste gelegde tuchtfeiten slechts een marginale toetsing kan uitoefenen; dat er in dit verband moet aan herinnerd worden dat verzoekster op een ogenblik dat zij intensief bezig diende te zijn met de verzorging van de bejaarden van het rusthuis, haar dienst heeft verlaten om zich in de berging van het rusthuis goederen toe te eigenen die toebehoorden aan het rusthuis; dat zij deze handelingen stelde in de uitoefening van haar functie van "verantwoordelijke" alleen maar als een verzwarende omstandigheid kan worden aangemerkt; dat de tuchtoverheid de grenzen van de redelijkheid en de evenredigheid dan ook niet te buiten gaat, wanneer zij voor zulke tekortkomingen een "zware straf" oplegt zoals bedoeld in artikel 283, 2°, van de Nieuwe gemeentewet; dat het elfde middel niet ernstig is;

2.12.1. Overwegende dat verzoekster als twaalfde middel de schending inroept van de artikelen 282 en 283 van de Nieuwe gemeentewet, doordat haar "op gecumuleerde wijze twee zware tuchtstraffen werden opgelegd";

2.12.2.1. Overwegende dat artikel 282 van de Nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

"De tuchtstraffen vermeld in artikel 283 kunnen opgelegd worden wegens :

- 1° tekortkomingen aan de beroepsplichten;
- 2° handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen;
- 3° (...)"

dat artikel 283 van de Nieuwe gemeentewet bepaalt :

"283. De volgende tuchtstraffen kunnen aan de personeelsleden van de gemeente worden opgelegd :

- 1° lichte straffen :
 - de waarschuwing;
 - de berisping;
- 2° zware straffen :
 - de inhouding van wedde;
 - de schorsing;
 - de terugzetting in graad;
- 3° maximumstraffen :
 - het ontslag van ambtswege;
 - de afzetting";

2.12.2.2. Overwegende dat verzoekster zich vergist wanneer zij meent dat de bestreden beslissing haar twee tuchtsancties oplegt; dat de inhouding van wedde en de schorsing weliswaar als afzonderlijke sancties kunnen worden opgelegd; dat het anderzijds zo is dat de schorsing bij tuchtmaatregel, luidens artikel 285 van de Nieuwe gemeentewet, verlies van wedde tot gevolg heeft met gegarandeerde nettowedde gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum zoals dat wordt vastgesteld krachtens de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum; dat het twaalfde middel niet ernstig is;

2.13.1. Overwegende dat verzoekster als dertiende middel de schending inroept van artikel 305, §3, van de Nieuwe gemeentewet en van "het algemeen rechtsbeginsel van motiveringsplicht in hoofde van de tuchtoverheid"; dat zij de bestreden beslissing verwijt dat die "geen enkel antwoord voorbehield op de feitelijke en juridische argumenten & middelen welke door verzoekende partij werden aangevoerd om te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid, minstens de ongegrondheid van de tegen haar ingestelde tuchtvordering"; dat zij stelt dat de bestreden beslissing geen "feitelijke en juridische redengeving bevat die de zwaarte van de opgelegde tuchtstraffen kan rechtvaardigen";

2.13.2.1. Overwegende dat artikel 305, §3, van de Nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

"De beslissing waarbij de tuchtstraf wordt opgelegd, wordt naar de vorm met redenen omkleed";

2.13.2.2. Overwegende dat artikel 305, §3, van de Nieuwe gemeentewet de tuchtoverheid verplicht haar tuchtbesluit formeel te motiveren; dat deze motiveringsplicht niet impliceert dat de overheid verplicht zou zijn om in extenso te antwoorden op alle argumenten die het tuchtrechtelijk vervolgte personeelslid of zijn raadsman tijdens de tuchtprocedure heeft opgeworpen; dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan indien de tuchtoverheid de juridische en feitelijke motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, op zodanige wijze vermeldt dat het betrokken personeelslid in de mogelijkheid is te oordelen of het tuchtbesluit rechtsgeeldig is genomen, dan wel of het wenselijk of nuttig is tegen het tuchtbesluit op te komen bij wege van een administratief of jurisdictioneel beroep; dat in de bestreden tuchtbeslissing in hoofdzaak volgende gegevens ter motivering worden aangebracht : de omschrijving van de ten laste gelegde feiten die op 8 januari 1996 door de O.C.M.W.-secretaris in hoofde van verzoekster werden vastgesteld, de kwalificatie van deze tuchtfeiten als tekortkomingen aan de beroepsplichten en als handelingen die de waardigheid van het ambt aantasten, de vermelding dat deze tuchtfeiten "onverstoorbaar bewezen" zijn, de overweging dat alle door de wet voorgeschreven procedurehandelingen nauwgezet werden gevolgd, de verwijzing naar het proces-verbaal van verhoor, waarin eveneens wordt vastgesteld dat de wettelijke procedurevoorschriften en de rechten van de verdediging werden gerespecteerd waardoor aldus, samenvattend, werd geantwoord op verzoeksters middelen in verband met de schending van "het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging", de weerlegging van verzoeksters middel in verband

met de partijdigheid van de O.C.M.W.-secretaris en de schending van het gelijkheidsbeginsel door de O.C.M.W.-voorzitter, de aanhaling van de wettelijke bepalingen waaruit de raad voor maatschappelijk welzijn zijn tuchtbevoegdheid put en die de tuchtrechtspleging regelen; dat niet kan worden ontkend dat deze gegevens verzoekster afdoende hebben ingelicht over de redenen van de opgelegde tuchtsanctie, zodat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht niet ernstig kan worden bevonden; dat voor zover verzoekster met de schending van "het algemeen rechtsbeginsel van motiveringsplicht in hoofde van de tuchtoverheid" ook de miskenning van de materiële motiveringsplicht beoogt in te roepen, vastgesteld kan worden dat reeds uit de bespreking van de vorige middelen voldoende tot uiting is gekomen dat uit het tuchtdossier bewezen tekortkomingen van verzoekster aan haar beroepsplichten en aan de waardigheid van haar ambt blijken die de oplegging van een tuchtsanctie door de tuchtoverheid kunnen rechtvaardigen; dat het dertiende middel niet ernstig is;

2.14. Overwegende dat uit het voorgaande gebleken is dat niet voldaan is aan de eerste van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien maart 1900 zevenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr. M. VRINTS, kamervoorzitter,

de HH. A. BEIRLAEN, staatsraad,
R. STEVENS, staatsraad,
Mevr. S. DOMS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.